

Yang, M. (2018, april). Higher from the Inside, Den Haag: Heden, Kunst van Nu.

Ik ken Mickey nu al een tijdje. We werkten een aantal jaar in hetzelfde atelier op de KABK en na ons afstuderen heb ik uit haar praktijk geput voor mijn master scriptie en nu zet ik mijn speech vaardigheden in voor haar expositie hier in Heden. Dat vind ik belangrijk om vooraf even te melden omdat het natuurlijk mijn interpretatie van Mickey's werk beïnvloed. Mickey vertelde ook dat vanavond wel "casual formeel met een scherp randje" mocht worden waarbij ik misschien maar mijn intuïtie moest laten leiden. Dus oké, eens even zien wat we hier vandaag zien.

Mickey is een multidisciplinaire kunstenaar. Dat uit zich in de installaties die zij maakt, waarin het transformatieve, de materialiteit en de ambacht centraal staan. Daarvoor put Mickey uit uiteenlopende materialen: van sponzen tot buizen tot Kindersurprise eieren en Vienetta ijs. Deze materialen worden van hun context gestript waardoor er een visueel spel overblijft. Er wordt ook wel gezegd dat ze de "visuele taal der dingen" gebruikt. Hoewel ik het daar niet helemaal mee oneens ben, vind ik het wat zwaar. Het breekt de speelsheid van haar werk een beetje af en dringt een conceptueel kader op terwijl ik juist weg wil blijven van het opleggen van een zienswijze van haar werk. Dus ik vertel jullie gewoon een beetje over wat ik zelf zie.

Er is een duidelijke drang om te maken maar het gaat volgens mij niet zozeer om de expressie van de kunstenaar, als dat het om de esthetische catharsis bij de toeschouwer gaat. Ik zie in Mickey's werk een Nieuw Formalisme terug. Een romantisch idee waarbij de prioriteit gegeven wordt aan intuïtie en de non-verbale interactie met het materiaal en het werk. Er wordt gespeeld met vormen, kleuren en driedimensionaliteit. Om Mickey's werk te ervaren heeft de toeschouwer alleen een bewustzijn van vorm, kleur en ruimtelijkheid nodig. Het is een heel toegankelijke benadering tot hedendaagse kunst die zelfs de jongste nieuwkomer in het genre aanspreekt. En dat terwijl binnen de visuele kunsten de hedendaagse vertakking doorgaans heel moeizaam te benaderen is voor het "grote publiek".

Het multidisciplinaire zie ik ook terug in haar kunstenaarspraktijk. Ze is een multitasker die tegelijkertijd scheidt, denkt, netwerkt, tentoonstelt, verkoopt. Ze is niet 75% kunstenaar en 25% cultureel ondernemer. Ze is allebei 100% en 24/7. Soms een beetje in een *frenzy*, maar ze hoeft in ieder geval nooit verschillende delen van zichzelf te zijn op verschillende momenten en daarom werkt het. Er is geen mens achter de kunstenaar. De mens en de kunstenaar zijn volledig één. Dat ze daarbij zelf niet altijd de afstand lijkt te hebben tot haar eigen praktijk, vind ik voor haar pleiten. Ze werkt puur en zonder agenda. Zo staat haar werk op zichzelf en creëert het een eigen set regels los van de maker, het publiek of de wereld an sich.

Voor mij is mijn ervaring van Mickey's werk onlosmakelijk verbonden met hoe ik haar ken. In de drie jaar sinds ons afstuderen heb ik gezien hoe ze op geheel eigen wijze op allerlei plekken terecht komt: van Amsterdam naar Utrecht, Diepenheim en Eindhoven en nu weer terug naar Den Haag. Mickey's werk bezit een formalistische en non-formalistische schoonheid. Het zijn de vormen en het is de integrale wijze waarop Mickey te werk gaat die maken dat het mij grijpt. Dus ik zou zeggen: laat haar werk binnen komen, intrigeren en aanzetten tot nadenken; met de lichtheid en de speelsheid van Mickey zelf.